

щото е млада, и широко се наслаждава от своята свобода.

Кушу-Оглу слѣди съ очитѣ си деликанлията и държи за юздата свойтъ червеникавъ конь за да припустне тутакси слѣдъ нея ако стане нужно, защото деликанлията е полудѣла, а птичийтъ Синь, като настѣпникъ, баща и братъ, за нея се грижи. Доволенъ отъ своята възпитанница, той си подсуква мустакитѣ.

Старий Мансуръ го заплаши съ прѣста си.

— Птичий Сине, славна птичка ти си уловилъ и я носишъ съ себе си. Ако не ме е съсипалъ Къбравлията съ сопитѣ и съ букаитѣ, и ако не съмъ прѣминалъ шестдесетъ-тѣхъ години, то азъ би отнелъ отъ тебе тойъви слуга,

— А ако тя не дойде при тебе, учителю мой?

— Ти знаешъ че хайдутитѣ не питатъ—искашъ ли да вървишъ или не, а грабятъ.

Кушу-Оглу се поуплаши, но Мансуръ се усмихна и го потупа по гърба.

— Небой се и азъ бѣхъ Кушчия когато бѣхъ младъ, а сега защо ми е хубавицата, мигаръ за това за да се окайвамъ отъ своята старостъ и отъ Къбравлията.

Въ цѣла България само Къркъ-Клисийскитѣ лѣсъ прилича на голѣмитѣ лѣсове. Дъбоветѣ въ него сж иполински както въ Случа и въ Гориня, буковетѣ се опиратъ съ върховетѣ си до небето; всичкото е дебела гора и нѣма въ него трѣнливи драки, които би могли да раскървяватъ краката или да извадятъ очитѣ. Дъбравата е такава чиста, щото ловятъ въ нея сърнитѣ съ хрѣтки, купищата дъбове се издигатъ като цвѣтници, по ливадитѣ зелена мурава, мънички незабѣлжени възвишености, на възвишеноститѣ равнини, при ручейкитѣ ливади, а ручейкитѣ такива, че и да се приближи челоувѣкъ при тѣхъ и да прѣмине прѣвъ тѣхъ не е трудно, съ една рѣчь, всичко както у добритѣ людѣе.

Прѣвъ тойзи лѣсъ вървяха на рѣдове хайдутитѣ като войска. Мюсюлманитѣ и Християнитѣ, Българитѣ и Турцитѣ се братимяха въ хайдушкото дѣло. И никой не видѣ това множество хайдути, защото никой не искаше